

Sygn. akt VIII U 395/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy Z. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań Z. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 grudnia 2015 r. **nr** (...) - (...) - (...)

z dnia 7 marca 2016 r. **nr** (...) - (...) - (...)

oddala odwołania.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt VIII U 395/16

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 30 grudnia 2015 r. oraz z dnia 7 marca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 748, ze zm.- dalej ustawa emerytalna) odmówił ubezpieczonej Z. O. ponownego obliczenia świadczenia emerytalnego.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczona zakwestionowała sposób obliczenia wysokości świadczenia i wskazała, że organ rentowy obliczając wysokość świadczenia emerytalnego pominął niektóre dochody ubezpieczonej podlegające zaliczeniu, w tym zwłaszcza dochody wynikające z realizacji tzw. ustawy 203 dotyczącej wzrostu wynagrodzeń pielęgniarek i położnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona Z. O. na mocy decyzji z dnia 26 lipca 2005r. uzyskała prawo do emerytury począwszy od 1 lipca 2005r. Na podstawie przedłożonych przez ubezpieczoną dokumentów ZUS obliczył podstawę wymiaru emerytury z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1986-1995 – wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 124,82%.

Wypłatę świadczenia zawieszono na czas podejmowania pracy przez ubezpieczoną po przyznaniu świadczenia. Wypłatę świadczenia podjęto od 1 października 2005r., tj. dzień po rozwiązaniu stosunku pracy przez skarżącą.

Dnia 16 listopada 2015r. ubezpieczona wniosła o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. Wskazała, iż ponowne ustalenie powinno uwzględniać zarówno wynagrodzenie przypadające w całości przed przyznaniem świadczenia, jaki w oparciu o zarobki przypadające w części po jego przyznaniu. Skarżąca przedłożyła przy tym zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez ZOZ w K. za lata 2001-2005, w którym dokonano korekt wysokości wynagrodzenia za lata 2001-2004 w związku z tzw. ustawą 203 dotyczącą wzrostu wynagrodzeń pielęgniarek i położnych.

Pierwszą z zaskarżonych decyzji organ odmówił odwołującej ponownego ustalenia wysokości świadczenia ze względu na fakt, iż w wyniku przeprowadzonych obliczeń nie uzyskano wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyższego niż dotychczas obliczony.

Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie wskazując, iż decyzja nie odpowiada żądaniu wniosku, bowiem dokonano ustaleń jedynie w oparciu o treść art. 111 ustawy emerytalnej pomijając art. 110 tej ustawy, a także kwestionując obliczenia dokonane przez organ rentowy.

ZUS wydał z związku z powyższym decyzję korygującą z dnia 7 marca 2016r. oraz uchylającą decyzję poprzednią. Decyzja niniejsza została wydana przy uwzględnieniu zarówno art. 110, jak i art. 111 ustawy emerytalnej. W oparciu o przedłożone przez skarżącą zaświadczenie o wynagrodzeniu organ rentowy przyjął za sporne lata kwoty wynagrodzenia odpowiednio powiększone o dodatki wynikające z ustawy „203”, a to: za rok 2001 kwotę 27.060,88zł, za rok 2002 kwotę 27.341,29zł, za rok 2003 kwotę 26.999,40zł, za rok 2004 kwotę 26.566,06zł, zaś za rok 2005 kwotę 19 636,57zł. Wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru za lata 1986-1995 przy uwzględnieniu korekt za lata 2001-2004 wyniósł 124,82%, a zatem tyle samo, ile w decyzji pierwotnej. Wskaźniki podstawy wyliczone za inne okresy były mniejsze i wyniosły odpowiednio: za lata 1995-2004 – 106,49% (art. 111), za lata 1996-2005 – 101,79% (art. 110), za lata 1981-2003 – 116,67 (art.111) oraz za lata 1984-2005 – 115,16% (art. 110).

Ubezpieczona zakwestionowała wnioski powyższej decyzji w odwołaniu.

Powyższe ustalono na podstawie akt organu rentowego. Sąd uznał wyżej wymienione dowody za wiarygodne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zgromadzona dokumentacja została sporządzona w sposób rzetelny i nie budzący wątpliwości, nie była kwestionowana przez strony co do jej treści.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Po myśli art. 110 ustawy o FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia

podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Art. 111 ustawy emerytalnej stanowi z kolei, iż wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia możliwości przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych przez nią z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w K. za lata 2001-2005, skorygowanych następnie w związku z ustawą „203” dotyczącą zwiększenia wynagrodzeń pielęgniarek i położnych, na podstawie art. 110 i art. 111 ustawy o FUS. Wnioskodawczyni utrzymywała, że możliwe jest korzystniejsze przeliczenie jej emerytury za okres sporny, przy uwzględnieniu skorygowanych kwot.

Bezspornie ubezpieczona przedłożyła odpowiednią dokumentację płacową poświadczającą wysokość wynagrodzenia w latach 2001-2005.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ma treść art. 110 i 111. Z treści ww. przepisów wynika bowiem bezpośrednio, iż wysokość świadczenia emerytalnego oblicza się ponownie tylko jeżeli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W decyzji korygującej z dnia 7 marca 2016r. organ rentowy w sposób wyczerpujący przedstawił dokonane obliczenia, opierając się zarówno na art. 110 jak i art. 111 ustawy emerytalnej oraz uwzględniając przedłożony przez ubezpieczoną dowód w postaci zaświadczenia o wynagrodzeniu. Z obliczeń tych jednoznacznie wynika, iż za żaden z przyjętych okresów wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż obliczony wcześniej.

W związku z tym słusznie wskazał organ rentowy, iż brak jest przesłanek do ponownego obliczenia wysokości świadczenia rentowego.

Sąd przychylił się zatem do stanowiska ZUS, nie znajdując jednocześnie podstaw dla uznania argumentacji skarżącej podniesionej w odwołaniu od decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

(-) SSO Joanna Smycz